

Č e s k ý t e l e k o m u n i k a č n í ú ř a d

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

Číslo jednací

Praha

ČTÚ-6 834/2018-606/XVII.vyř.

14. 12. 2018

Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 17 zákona č. 194/2017 Sb., o opatřeních ke snížení nákladů na zavádění vysokorychlostních sítí elektronických komunikací a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen jako „zákon o opatřeních ke snížení nákladů“), vydává ve správním řízení čj. ČTÚ-6 834/2018-606, které bylo zahájeno dnem 19. 2. 2018 na návrh navrhovatele, společnosti KPE spol. s r.o., IČO: 158 91 607, se sídlem Bouřilova 1104/6, Černý Most, 198 00 Praha 9, proti odpůrci, Společenství č. p. 998/21, K Zahrádkám, Praha 5, IČO: 264 52 481, se sídlem K Zahrádkám 998/21, Stodůlky, 155 00 Praha 5, ve věci uzavření smlouvy o přístupu k fyzické infrastruktuře uvnitř budovy, toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 141 odst. 7 správního řádu se návrh navrhovatele na uzavření smlouvy o přístupu k infrastruktuře uvnitř budovy, bytového domu č. p. 998 v k. ú. Stodůlky, na adrese K Zahrádkám 21, 155 00 Praha 5, zamítá.
- II. Podle § 141 odst. 11 správního řádu nemá žádný z účastníků nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Navrhovatel podal dne 19. 2. 2018 návrh na rozhodnutí sporu o přístup k fyzické infrastruktuře uvnitř budovy podle § 14 odst. 3 zákona o opatřeních ke snížení nákladů ze dne 16. 2. 2018 a přiložil k němu žádost adresovanou odpůrci ze dne 29.11.2017 o přístup k fyzické infrastruktuře uvnitř budovy a nedatovaný návrh smlouvy o přístupu k fyzické infrastruktuře podle § 4 zákona o opatřeních ke snížení nákladů.

Usnesením čj. ČTÚ-6 834/2018-606 ze dne 12. 3. 2018 byl navrhovatel vyzván k zaplacení správního poplatku ve výši 2.000 Kč podle položky č. 114 písm. a) Sazebníku, který je přílohou zákona o správních poplatcích. Správní poplatek byl navrhovatelem zaplacen dne 14. 3. 2018.

Dne 14. 3. 2018 nahlédl zmocněnec navrhovatele, pan Ing. Ladislav Peterka, do správního spisu. Správní orgán při této příležitosti zmocněnci navrhovatele podrobně vysvětlil, v čem je jeho návrh na rozhodnutí sporu vadný a jak ho má opravit, aby byl v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a zákona o opatřeních ke snížení nákladů.

Dopisem ze dne 21. 3. 2018 správní orgán vyrozuměl navrhovatele o zahájení správního řízení a vyzval ho ve lhůtě do dne 15. 4. 2018 k odstranění vad podání. Návrh vykazoval podstatné vady, pro které nebylo možné pokračovat v řízení:

- navrhovatel ani odpůrce nejsou jako právnické osoby v podání označeny názvem nebo obchodní firmou, identifikačním číslem osoby nebo obdobným údajem a adresou sídla, popřípadě jinou adresou pro doručování;
- z návrhu není patrné, co se navrhuje (chybí tzv. petit);
- podle § 17 odst. 2 zákona o opatřeních ke snížení nákladů je součástí návrhu na rozhodnutí sporu o uzavření smlouvy návrh smlouvy se specifikací jeho sporných částí, avšak návrh ze dne 19. 2. 2018 takovou specifikaci neobsahuje;
- návrh za navrhovatele podal pan Michal Peterka, jenže podle aktuálního výpisu z obchodního rejstříku je jednatelem navrhovatele pan Ing. Roman Peterka, proto je potřeba doložit oprávnění k jednání za navrhovatele pro pana Michala Peterku pověřením nebo plnou mocí.

Dále správní orgán uvědomil tímto dopisem navrhovatele, že ve svém návrhu neoznačil a nepřiložil k němu žádný důkaz k prokázání svého procesního postavení oprávněné osoby, a proto vyzval navrhovatele, aby pro svůj úspěch ve sporu prokázal ve lhůtě do dne 15. 4. 2018 zejména následující skutečnosti:

- že síť elektronických komunikací, pro jejíž realizaci v předmětném domě požaduje přístup k fyzické infrastruktuře uvnitř budovy, je vysokorychlostní síť elektronických komunikací,
- že odpůrce, Společenství č. p. 998/21, K Zahradkám, Praha 5, je povinnou osobou podle § 2 písm. c) zákona o opatřeních ke snížení nákladů, tj. že je správcem infrastruktury, ke které navrhovatel požaduje přístup,
- že fyzická infrastruktura uvnitř budovy, zejména systém vodících lišt, horizontálních a vertikálních chrániček a přivazovacích žebříků v 1. PP, ke které požaduje přístup, je ve spoluvlastnictví vlastníků jednotek a ve správě společenství vlastníků jednotek, a nikoliv ve vlastnictví jiné osoby, např. stávajícího poskytovatele služeb elektronických komunikací v předmětném domě,
- je potřeba doložit výsledek dosavadního jednání s povinnou osobou o přístupu k infrastruktuře uvnitř budovy (navrhovatel zmiňuje jednání s povinnou osobou od února 2017),
- že navrhovatel spolu s návrhem smlouvy o přístupu k fyzické infrastruktuře uvnitř budovy předložil povinné osobě povinné přílohy ke smlouvě uvedené v § 14 odst. 2 zákona o opatřeních ke snížení nákladů, tj. návrh projektu a časový průběh jeho provedení,
- navrhovatel byl dále upozorněn, že v případě, že jím navrhovaná cena za přístup k fyzické infrastruktuře ve výši 0 Kč bude ze strany povinné osoby rozporována, bude konečná cena stanovena jako nákladově orientovaná správním orgánem.

Usnesením čj. ČTÚ-6 834/2018-606/IV.vyř. ze dne 22. 3. 2018 bylo řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno do dne 15. 4. 2018, tj. do konce lhůty stanovené k odstranění vad návrhu.

Dopisem ze dne 21. 3. 2018 správní orgán vyrozuměl odpůrce o zahájení řízení a vyzval ho k vyjádření k návrhu.

Podáním (chybně) datovaným dnem 13. 4. 2018, doručeným dne 12. 4. 2018, navrhovatel obsáhle reagoval tak, že uvedl, že věc překládá úřadu k rozhodnutí jako nespornou, protože povinná osoba nesplnila svou povinnost uvedenou v zákoně a do 2 měsíců od doručení žádosti povinné osobě nebyla uzavřena smlouva. Doladění konkrétních detailů týkajících se trvalého umístění prvku vysokorychlostní sítě elektronických komunikací ve fyzické infrastruktuře uvnitř budovy a dále návrh projektu a časový průběh jeho provedení nebyl povinnou osobou dosud dohodnut, protože je nečinná a neplní své zákonné povinnosti. Dále navrhovatel uvedl, že osvědčuje, že v objektu spravovaném povinnou osobou vybuduje vysokorychlostní síť elektronických komunikací, kterou bude GPON optická síť s předávacím uživatelským rozhraním RJ-45 – 10/100/1000, s nabídkou tarifů jednotlivým

uživatelům rychlostmi 100/100 Mbit, 200/200 Mbit a 300/300 Mbit a s optickým zakončením v jednotlivých domácnostech.

Účastníky řízení navrhovatel sice označil způsobem vyžadovaným správním řádem, ale za povinnou osobu nově označil jiný subjekt než v původním návrhu, a to Společenství vlastníků domu č. p. 2583 ul. Petržilkova, Praha 5. Dále navrhovatel uvedl, že mu není známo, že by povinná osoba vznesla námitku v rozsahu § 5 odst. 1 nebo § 5 odst. 32 písm. a) až e) zákona o opatřeních ke snížení nákladů, a že povinná osoba žádost neodmítla z důvodů uvedených v § 14 odst. 1 tohoto zákona. O povinnostech povinné osoby v rozsahu zaslané smlouvy není podle navrhovatele sporu. Navrhovatel dále konstatoval, že o právech oprávněné osoby a povinnostech povinné osoby není sporu, že má za to, že se jedná o nespornou věc, protože danou věc povinná osoba nerozporovala a obsah smlouvy konkludentně akceptovala, proto ji postupuje úřadu k rozhodnutí.

Výsledkem jednání od února 2017 je podle navrhovatele skutečnost, že se členská schůze rozhodla umožnit připojení dané nemovitosti k optickému rozvodu firmy KPE spol. s r.o. a představenstvo se zavázalo tuto písemnou dohodu uzavřít. Nicméně předseda výboru Společenství č. p. 998/21, K Zahrádkám, Praha 5 (dále též jako „SVJ“) dosud svolení s umístěním sítě elektronických komunikací neudělil, což navrhovateli v souladu s § 104 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, nedává možnost v dané nemovitosti služby elektronických komunikací legálně nabízet, ačkoliv o to mají jednotliví uživatelé zájem a jsou k síti navrhovatele momentálně připojeni jiným způsobem. Vzhledem k těmto obstrukcím, které jsou vyvolány přímými zájmy jisté osoby působící rovněž v elektronických komunikacích, se navrhovatel podle svého vyjádření rozhodl, že využije nového ustanovení zákona o opatřeních ke snížení nákladů a smlouvu uzavře na základě předmětného zákona.

Závěrem svého obsáhlého podání navrhovatel uvedl, že ve smlouvě nejsou žádná sporná ustanovení, proto navrhuje Úřadu, aby daná smlouva byla ve svém rozsahu povinné osobě předložena a Úřad uložil povinné osobě danou smlouvu uzavřít, s tím, že bude definovat pouze dobu výstavby, kterou navrhovatel předpokládá na 14 dní. V případě vybudování vertikální infrastruktury navrhovatel předpokládá rovněž do 14 dní od momentu zpřístupnění, přičemž jednotlivé horizontální instalace v patrech v souvislosti s koncovými přípojkami bude řešit individuálně po dohodě s uživatelem služby. Navrhovatel současně navrhl, pro případ, že by správní orgán měl o některých skutečnostech pochybnosti, aby provedl místní šetření, které bude podkladem provedených důkazů.

Dopisem ze dne 16. 4. 2018 správní orgán vyzval navrhovatele, aby sdělil, kdo je tedy povinnou osobou v procesním postavení odpůrce, zda Společenství vlastníků domu č. p. 2583 ul. Petržilkova, Praha 5, jak uvedl v podání ze dne 13. 4. 2018, nebo Společenství č. p. 998/21, K Zahrádkám, Praha 5, jak je uvedeno na žádosti o přístup k fyzické infrastruktuře ze dne 29. 11. 2017, která byla přílohou návrhu na zahájení řízení ze dne 19. 2. 2018.

Na výzvu správního orgánu ze dne 16. 4. 2018 navrhovatel reagoval obratem tentýž den tak, že znovu předložil podání ze dne 13. 4. 2018, jen s jiným odpůrcem – za odpůrce tentokrát označil Společenství č. p. 998/21, K Zahrádkám, Praha 5.

Dne 16. 4. 2018 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření odpůrce, který uvedl, že je malé společenství o 20 bytových jednotkách, které nedisponuje žádným odborným aparátem, ve věci se odborně neorientuje, nerozumí jí, a proto potřebuje prodloužit lhůtu k věcnému vyjádření o 3 měsíce k vyhledání advokáta a seznámení ho s celou záležitostí. Odpůrce vyjádřil svůj údiv nad tím, jak je možné, aby byl Úřad využíván k činění nevybíravého nátlaku směřujícího k využívání cizího majetku soukromou společností. Takovýchto obdobných poskytovatelů veřejné komunikační sítě by mohly být pod názoru odpůrce tisíce a všichni by měli podle takto akceptované logiky mít právo si obdobným způsobem vynutit jak neomezený přístup do kteréhokoliv bytového domu vlastněného soukromými vlastníky, tak i právo využívat prostory těchto domů pro své soukromé komerční aktivity, s jediným cílem, a to dosažení zisku. Toto vše navíc zdarma. Již dnes ale odpůrce nesouhlasí s přístupem navrhovatele k infrastruktuře uvnitř budovy a zejména nesouhlasí s přístupem za 0 Kč podle návrhu navrhovatele.

Dopisem ze dne 24. 4. 2018 správní orgán seznámil navrhovatele s vyjádřením odpůrce.

Navrhovatel reagoval podáním ze dne 24. 4. 2018, doručeným tentýž den. Uvedl, že z vyjádření odpůrce je patrné, že odpůrce nerozporuje, že by byl povinnou osobou, že je správcem fyzické infrastruktury a že návrh na uzavření smlouvy obdržel. Navrhovatel jako jediný rozpor proti návrhu vidí otázku ceny za přístup. K tomu uvedl, že správce infrastruktury je zástupcem jednotlivých vlastníků nemovitosti a účelem jeho činnosti je správa majetku, nikoliv výdělečná činnost, na rozdíl od poskytování služeb elektronických komunikací. Navrhovatel má za to, že nediskriminačních podmínek lze dosáhnout jen tak, že bude mít stejné podmínky přístupu k fyzické infrastruktuře jako jiní operátoři, např. Cetin (O2), UPC, BD-TEL, kteří v nemovitosti spravované odpůrcem služby rovněž poskytují a kteří za využívání fyzické infrastruktury nic neplatí. Proto navrhovatel považuje jím navrženou cenu 0 Kč za nediskriminační. V závěru tohoto podání navrhovatel uvedl, že předseda SVJ disponuje od r. 2017 mandátem rozhodnutí členské schůze ke svolení s umístěním sítě elektronických komunikací, čemuž aktivně brání, takže takové chování je v rozporu s § 5 odst. zákona o opatřeních ke snížení nákladů, a to nejen tím, že s oprávněnou osobou nekomunikuje, ale i tím, že se uměle snaží bránit povinné osobě ve splnění povinnosti.

Následně dne 28. 5. 2018 správní orgán nařídil na den 20. 6. 2018 ústní jednání na místě samém, tj. v předmětném bytovém domě na adrese K Zahradkám 998/21, Stodůlky, Praha 5. Toto jednání muselo být dne 19. 6. 2018 z důvodů na straně správního orgánu, která řízení vede, zrušeno. Nový termín ústního jednání byl dne 9. 7. 2018, s ohledem na období dovolených po telefonickém předjednání s oběma účastníky řízení, stanoven na den 7. 8. 2018.

Navrhovatel podal dne 4. 7. 2018 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu. Namítal, že návrh na zahájení řízení podal před více jak 4,5 měsíce, do dnešního dne není řízení ukončeno a ústní jednání nařazené na den 20. 6. 2018 bylo zrušeno a nové datum nebylo sděleno, takže navrhovatel nabyl dojmu, že na něj správní orgán zapomněl nebo je dokonce nečinný. Takový úřední postup navrhovatel považuje za nedůstojný a budí v něm pocit nadřazenosti správního orgánu nad zákonem. Vzhledem k tomu, že lhůta 60 dní byla více jak dvojnásobně překročena, má navrhovatel za to, že tím byla porušena jeho práva, a proto podává podnět na ochranu před nečinností.

Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu jako vedoucí ústředního správního úřadu, který je podle § 178 odst. 2 správního řádu sám sobě nadřízeným správním orgánem a je příslušným správním orgánem k vyřízení žádosti navrhovatele o učinění opatření proti nečinnosti, dospěl v usnesení čj. ČTÚ-36 183/2018-603 ze dne 27. 7. 2018, které nabylo právní moci dne 30. 7. 2018, k závěru, že žádost je nedůvodná. Především uvedl, že v daném případě se neuplatní obecná lhůta k vydání rozhodnutí v délce 30, resp. 60 dnů podle správního řádu, ale je nutné vycházet z lhůty v trvání 4 měsíců, stanovené speciální právní úpravou v § 17 zákona o opatřeních ke snížení nákladů. Ztotožnil se s postupem správního orgánu, který vzhledem k vadám návrhu současně s výzvou k odstranění vad návrhu správní řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu do dne 15. 4. 2018 přerušil. V takovém případě lhůta pro vydání rozhodnutí přestává běžet již dnem, kdy nastal důvod pro přerušování řízení (tj. v dané věci již dnem podání vadného návrhu na zahájení řízení) a neskončí dříve než 15 dnů ode dne, kdy k přerušování došlo. V dané věci tedy lhůta pro vydání rozhodnutí začala běžet dne 30. 4. 2018 a uplyne po 4 měsících, tj. dne 30. 8. 2018 – a to za předpokladu, že navrhovatel odstraní vady návrhu. Dále předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu po zhodnocení dosavadního průběhu řízení dále dospěl k závěru, že správní orgán nebyl v dané věci nečinný, když od počátku řízení činil kroky k odstranění vad návrhu, účastníku poskytoval přiměřené poučení, správní řízení důvodně přerušil a poté, co správní řízení pokračovalo, správní orgán v přiměřených lhůtách činil další procesní kroky, vyzýval účastníky k vyjádření a nařídil ústní jednání. V závěru rozhodnutí pak předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu uvedl, že podle § 71 odst. 5 správního řádu se nedodržení lhůt nemůže dovolávat ten účastník, který je způsobil. Pokud tedy navrhovatel nebyl schopen odstranit vady návrhu, nemůže skutečnost, že dosud nebylo vydáno rozhodnutí ve věci, jít k tíži správního orgánu.

Dne 7. 8. 2018 se uskutečnilo ústní jednání spojené s prohlídkou suterénu a přízemí domu. Vzhledem k tomu, že se ústní jednání konalo v sušárně předmětného domu, kde nebylo z technických důvodů možné vyhotovit na místě protokol, byl z celého jednání pořízen zvukový záznam. Ústního jednání se na začátku zúčastnila též předsedkyně společenství vlastníků jednotek ze sousedního domu na adrese K Zahradkám 997/19, Praha 5, která očekává, že navrhovatel uplatní

stejný postup, jako je projednáván v tomto správním řízení, i vůči tomuto společenství. Správní orgán proto rozdělil ústní jednání na tři části, kdy v první z nich, kterou prohlásil za veřejnou, seznámil přítomné s novou právní úpravou přístupu provozovatele sítě elektronických komunikací k cizí infrastruktuře uvnitř budovy podle zákona o opatřeních ke snížení nákladů, ve vazbě na § 104 (k využití cizích nemovitostí) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, týkající se zejména vzniku a výkonu oprávnění provozovatele sítě elektronických komunikací zřizovat a provozovat své sítě a jejich příslušenství v cizí nemovitosti, a ve druhé a ve třetí části – už bez přítomnosti předsedkyně společenství sousedního domu - byla projednávána věc týkající se předmětného domu na adrese K Zahrádkám 998/21, Praha 5.

Při následující prohlídce infrastruktury uvnitř budovy (v 1. PP a v 1. NP) navrhovatel v prostoru sklepních kójí ukázal na horizontální žebříky na stropě a na stěnách, na kterých byly upevněny nějaké kabely. K otázce vlastnictví žebříků odpůrce nevěděl, zda jsou součástí budovy, v prohlášení vlastníka však podle jeho vyjádření tento žebřík určitě není, projekt stavby domu SVJ nemá a není k dispozici ani na stavebním úřadu Praha 5, protože archiv stavebního úřadu byl vyplavený. Na to navrhovatel reagoval tak, že se tedy obrátí na jednotné informační místo, které mu potřebné údaje do dvou měsíců sdělí.

V další části 1. PP se má podle navrhovatele jednat o „šachtíčky“, které jsou pro něj zajímavé kvůli napojení domů číslo 17 a číslo 19. Do každé „šachtíčky“ ústí vnější kabelovody s průchozími trubkami o průměru 20 cm, které vedou pod přilehlými pozemky. Navrhovatel byl správním orgánem poučen, že infrastruktura, která se nachází pod přilehlými pozemky, již není součástí infrastruktury uvnitř budovy, a toto řízení se jí netýká.

K návrhu na přístup k lištám navrhovatel sdělil, že by chtěl optický kabel rozvést po domě. Využil by dvě stoupací šachty pro silnoproud, kdy by využil již instalované husí krky s kabely a na chodbách by jako své nové vedení připevnil mikrotrubičky s optickým vláknem. Pokud by tam byly již lišty, přidal by mikrotrubičky do nich, ale pravděpodobně by měl své lišty. Navrhovatel jednu ze stávajících lišt otevřel a našel zde několik sdělovacích kabelů. Má se podle něho jednat o nějaká koaxiální telekomunikační vedení. Navrhovatel na místě zjistil, že instalovat do lišty další kabel bude obtížné, protože lišta je plná. Avšak nevyloučil, že pokud odpůrce bude z estetického hlediska trvat na využití lišt, využije je. K otázce vlastnictví lišt se navrhovatel vyjádřil tak, že to neví, protože není povinná osoba, která by to měla vědět. Současně uvedl, že nemá smysl cokoliv dalšího do lišty instalovat, protože by pak nešla uzavřít a kabely by z ní vypadávaly, a že navrhne vybudování nových lišt, protože to bude lepší.

V 1. NP navrhovatel uvedl, že využije „stoupací kaskádu“ a pak povede v horním rohu lišty do každé bytové jednotky. Uvnitř bytové jednotky provrtá strop, nebo, pokud tam budou falešné stropy, dostanou se pod kartóny z chodby. K tomu byl navrhovatel správním orgánem opět poučen, že toto vše se týká nové instalace, a nikoliv přístupu ke stávající infrastruktuře uvnitř budovy.

Navrhovatel byl pak správním orgánem vyzván, aby prokázal, že infrastruktura, ke které požaduje přístup, je jako součástí budovy ve spoluvlastnictví vlastníků jednotek. Navrhovatel k tomu uvedl, ať mu vlastníka najde jednotné informační místo, a pak lze vést trapný spor o to, jestli mu to patří nebo ne. Navrhovatel byl v této souvislosti správním orgánem poučen, že on je osobou, která podala návrh na rozhodnutí sporu, a že on má břemeno tvrzení a důkazní břemeno. Nestačí, že napíše, že nějaká infrastruktura je v majetku budovy nebo že je součástí budovy a je v majetku spoluvlastníků. V řízení jsou dva okruhy, které je potřeba vyjasnit, a to za prvé, jestli povinnou osobou je skutečně SVJ, respektive spoluvlastníci budovy, a to z toho důvodu, že skutečně jsou spoluvlastníky té infrastruktury, ke které navrhovatel požaduje přístup. A druhý sporný bod je chybějící přesná identifikace infrastruktury, ke které navrhovatel požaduje přístup. Nestačí obecně uvést, že jde o žebříky, lišty a stoupačky v domě. Pokud by Úřad vydal rozhodnutí o uzavření smlouvy o přístupu k infrastruktuře, tak infrastruktura uvnitř budovy musí být v rozhodnutí identifikována natolik přesně svým umístěním v budově, velikostí apod., aby v případě potřeby mohlo být toto rozhodnutí předmětem správní exekuce. Tuto přesnou identifikaci infrastruktury uvnitř budovy by měl obsahovat projekt, který měl být navrhovatelem předložen odpůrci jako povinná součást žádosti o uzavření smlouvy o přístupu, a to ještě před podáním návrhu na rozhodnutí sporu.

Navrhovatel k výše uvedenému poučení uvedl, že si prostory všichni přítomní prošli a bylo řečeno, co a kde navrhovatel hodlá umístit, což považuje ve vztahu k podanému poučení za dostačující, a dále uvedl, že projekt nemá, protože mu předseda SVJ odmítá podepsat písemný souhlas k využití cizí nemovitosti podle § 104 zákona o elektronických komunikacích.

K otázce nulové ceny za přístup k infrastruktuře, se kterou odpůrce nesouhlasí, se navrhovatel vyjádřil tak, že požaduje cenu stejnou jako mají ostatní provozovatelé sítí. Cena nebyla předmětem jeho návrhu, protože odpůrce podmínku ceny nevznesl. Správní orgán poučil navrhovatele, že v případě nesouhlasu odpůrce s navrženou nulovou cenou za přístup stanoví tuto cenu Úřad, avšak i ke stanovení ceny potřebuje přesnou identifikaci infrastruktury, ke které je požadován přístup (tj. přesný popis umístění, velikosti, využitelnosti apod.). Navrhovatel zopakoval, že popis infrastruktury nemá, protože nemá projekt, a ten mít nemůže, neboť ho SVJ nepustí do budovy. Proto podá novou žádost o uzavření smlouvy jiná firma.

Navrhovatel dodal, že aby dosáhl na právo použít cizí nemovitost podle § 104 zákona o elektronických komunikacích, podal žádost o rozhodnutí Úřadu podle nového zákona o opatřeních ke snížení nákladů a spatřuje nesmysl v tom, že Úřad nyní po něm chce, aby identifikoval přesným popisem infrastrukturu, kterou bude využívat, bez toho, aby měl svolení SVJ. Ústní jednání skončilo dne 7. 8. 2018 ve 14:02 hod.

Tentýž den v 16:23 hod. bylo správnímu orgánu doručeno podání navrhovatele označené jako „Vyjádření k ústnímu jednání – místnímu šetření ze dne 7. 8. 2018, podání stížnosti“. Navrhovatel zde uvedl, že mu bylo sděleno, že jeho žádost byla velice vágní a nepřesná a že toto se dozvěděli teprve na ústním jednání. Podle navrhovatele se jedná pouze o 2 šachty a vertikální a horizontální žebříky, které jsou jako jediné v 1. PP instalovány a u kterých údajně není pouze jasné, komu patří, ačkoliv povinným bylo sděleno, že žebříky byly součástí stavby, která byla dokončena v r. 1990. Navrhovatel „prohlašuje, že žebříky jsou součástí nemovitosti vyhlášením, pokud není prokázáno, že by patřily někomu jinému“. Navrhovatel dále uvedl, že absolvovali místní šetření se zástupcem informačního místa (Pozn.: Navrhovatel takto nesprávně označil úřední osobu oprávněnou k vedení sporného řízení v tomto případě) a ten vytěžil místní stav do detailu, takže jej vyzývá, aby v rozhodnutí tyto skutečnosti uvedl. Podle navrhovatele byl popis pasivní infrastruktury jednoznačný a dostatečný, protože v dané nemovitosti není možné jej zaměnit, což konkludentně potvrdil zástupce správního orgánu. Podle navrhovatele je nutné vycházet z toho, že zástupce povinné osoby tvrdí, že ani sami nemají žádnou dokumentaci k nemovitosti, protože byl údajně vytopen archiv stavebního úřadu Prahy 5, takže vyzývá jednotné informační místo, aby vycházelo z místního šetření a byl mu poskytnut přístup k infrastruktuře v 1. PP předmětného domu, případně aby mu bylo umožněno instalovat vedení do paralelní soustavy horizontálních a vertikálních lišt se stávajícími žebříky o rozměru 20 x 20 mm připevněných ke stropu v 1. PP paralelně se strukturou žebříků. Délku instalace po místním šetření navrhovatel odhaduje na 2 hodiny čistého času s použitím stávajících žebříků a cca 6 hodin v případě lištování v horizontu 14 dní od podepsání a doručení smlouvy o umístění sítě elektronických komunikací. Co se týče ceny, navrhovatel vyzývá úřad, aby vycházel ze stávající situace a aplikoval pravidlo přiměřenosti a spravedlnosti a aby mu byl účtován poplatek stejný jako jiným operátorům v dané nemovitosti.

Zvukový záznam byl doslovně přepsán a protokol, spolu s přepisem zvukového záznamu, byl dne 17. 9. 2018 zaslán účastníkům k informaci, spolu se žádostí správního orgánu, aby účastníci jedno vyhotovení podepsali a správnímu orgánu podepsané vrátili.

Dne 12. 9. 2018 podal navrhovatel další žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu v tomto sporném správním řízení. Zopakoval stejné skutečnosti ze své předchozí žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti ze dne 4. 7. 2018 a doplnil, že je to již 209 dní od podání návrhu a doposud nebylo ve věci rozhodnuto, a dokonce ani neobdržel zápis z šetření a nemohl se k němu vyjádřit. Více než dvojnásobné překročení lhůty pro vydání rozhodnutí navrhovatel považuje za neomluvitelné, proto vyzývá předsedu Rady Českého telekomunikačního úřadu, aby učinil opatření k nápravě.

Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu jako vedoucí ústředního správního úřadu, který je podle § 178 odst. 2 správního řádu sám sobě nadřízeným správním orgánem a je příslušným správním orgánem k vyřízení žádosti navrhovatele o učinění opatření proti nečinnosti, dospěl

v usnesení čj. ČTÚ-36 183/2018-603/III.vyř. ze dne 8. 10. 2018, které nabylo právní moci dne 9. 10. 2018, že žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti se nevyhovuje, neboť je nedůvodná. Především uvedl, že, jak již bylo konstatováno v předchozím usnesení předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu o nevyhovění prvotní navrhovatelově žádosti o opatření proti nečinnosti, lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 65 odst. 1 správního řádu začala běžet až 15 dní ode dne skončení přerušování řízení, tedy ode dne 30. 4. 2018, a neměla uplynout dříve než po 4 měsících, tedy dne 30. 8. 2018 (a to za předpokladu, že navrhovatel odstraní vady návrhu). Formálně vzato měl tedy správní orgán vydat rozhodnutí do dne 30. 8. 2018. K tomu je ale nutné dodat, že ze samotného překročení lhůty pro vydání rozhodnutí ještě nelze automaticky usuzovat na nečinnost správního orgánu. Správní řád v § 71 odst. 5 totiž zavádí tzv. materiální regulativ, dle kterého se nedodržení lhůty nemůže dovolávat ten účastník, který je způsobil. V dané věci je proto třeba přihlídnout ke skutečnosti, že navrhovatel do dnešního dne neodstranil vady návrhu. Konkrétně navrhovatel nedoložil návrh smlouvy se specifikací jejích sporných částí, ačkoliv povinnou součástí žádosti – návrhu na rozhodnutí sporu o uzavření smlouvy podle § 17 zákona o opatřeních ke snížení nákladů – je podle § 17 odst. 2 tohoto zákona právě návrh smlouvy se specifikací sporných částí. Navrhovatel dále nspecifikoval, čeho se domáhá, tedy nspecifikoval fyzickou infrastrukturu, ke které požaduje přístup (např. předložením okótovaného půdorysu). Je třeba připomenout, že je to osoba žadatele (zde navrhovatele), která předkládá návrh na zahájení řízení a určuje, čeho se podaným návrhem domáhá. Správnímu orgánu nepřísluší za navrhovatele návrh v tomto směru doplňovat. Navrhovatel byl správním orgánem několikrát vyzván k odstranění vad návrhu (např. přípisem ze dne 21. 3. 2018), takže není pravda, že o jeho nedostatcích se dozvěděl až při ústním jednání dne 7. 8. 2018. Za neodstranění vad žádosti je odpovědný navrhovatel, nikoliv správní orgán. V případě jejich neodstranění je namístě postup podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, tedy zastavení řízení.

Dne 21. 9. 2018 byli účastníci řízení vyrozuměni o termínu dokazování listinnými důkazy založenými ve spise, které se uskuteční dne 15. 10. 2018 v sídle správního orgánu. Následně tentýž den, popř. po předchozí telefonické domluvě následující den, mají účastníci tamtéž možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

Podáním ze dne 24. 9. 2018, doručeným dne 26. 9. 2018, navrhovatel podal námitku podjatosti oprávněné úřední osoby, která vede správní řízení. V námitce podjatosti oprávněné úřední osoby, která vede správní řízení, navrhovatel uvedl, že vzhledem k tomu, že protokol obsahuje úplně jiná sdělení než ta, která jsou obsažena ve zvukovém záznamu ze dne 7. 8. 2018, že je v rozporu se sdělením, které navrhovatel správnímu orgánu zaslal tentýž den, že samotné řízení je vedeno vleklým způsobem a že protokol obsahuje překroucená stanoviska, která nevycházejí ze skutečnosti, má podezření, že správní řízení je vedeno podjatě s cílem poškodit účastníky řízení nepřijatelnými průtahy a zkreslováním jejich výpovědí. Navrhuje vyměnit oprávněnou úřední osobu za jinou, která bude dodržovat termíny správního řádu, zákona o opatřeních ke snížení nákladů, protokolovat stanoviska stran tak, jak byla vyslovena a nepřekrucovat je, bude dbát nejen vyjádření stran, ale i výsledků faktického šetření, nenechá si namluvit, že v domě jsou další operátoři nebo že dokumentace není v archivu stavebního úřadu dostupná. Navrhovatel dále má za to, že když oprávněná úřední osoba své nerespektování zákonných ustanovení prezentuje již samotným nedodržováním správních termínů, nebude jí činit problém nerespektovat ani ostatní zákonná ustanovení. V tomto přesvědčení navrhovatele drží informace, kterou získal při nahlížení do spisu, o tom, že oprávněná úřední osoba dříve pracovala ve společnosti navrhovatelova konkurenta, a z toho usuzuje, že oprávněná úřední osoba hájí monopolistické zájmy tohoto konkurenta.

Po posouzení uplatněných námitek navrhovatele mu služebně nadřízená oprávněná úřední osoba podle § 14 odst. 2 správního řádu, ve spojení s § 9 odst. 3 písm. c) zákona č. 234/2014 Sb. o státní službě, ve znění pozdějších předpisů, sdělila dne 11. 10. 2018, že námitku podjatosti oprávněné úřední osoby podal opožděně, takže o ní nemůže být rozhodnuto usnesením. Podle § 14 odst. 2 správního řádu se k námitce nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O údajné podjatosti oprávněné úřední osoby se navrhovatel podle svého podání dozvěděl při nahlížení do spisu (tj. podle protokolu o nahlížení do spisu dne 16. 3. 2018), avšak námitku podal až po více než 6 měsících od uvedeného data. Námitku je proto nutno považovat za opožděnou. Pro úplnost je třeba doplnit, že účastníci řízení na ústním jednání dne 7. 8. 2018 se námitky podjatosti vzdali, když i zástupce navrhovatele výslovně

vedl, že vůči oprávněné úřední osobě námitku podjatosti nevznáší. Avšak přes opožděnost námítky ji služebně nadřízená oprávněná úřední osoba vyhodnotila jako neformální podnět proti oprávněné úřední osobě a namítané důvody podjatosti prověřila. V první řadě byla zpochybněna nepodjatost oprávněné úřední osoby s ohledem na jejího předchozího zaměstnavatele, o kterém se účastník dozvěděl dne 16. 3. 2018. V tomto případě je třeba konstatovat, že pracovní poměr oprávněné úřední osoby u společnosti navrhovatele konkurenta byl ukončen k 31. 12. 2015 a od tohoto data nemá oprávněná úřední osoba žádné vazby k uvedené společnosti ani k jejím zaměstnancům. Předchozí zaměstnavatel ani jeho zaměstnanci nejsou účastníky tohoto správního řízení, a v současné době ani jiného správního řízení, které by oddělení, ve kterém je oprávněná úřední osoba organizačně začleněná, vedlo. Nelze tedy dospět k žádným pochybnostem o možné podjatosti oprávněné úřední osoby z uvedeného důvodu. Skutečnost, že oprávněná úřední osoba byla v minulosti zaměstnána u subjektu podnikajícího ve stejném oboru jako účastník řízení, žádným způsobem nezpochybňuje, že bude postupovat v uvedeném správním řízení nestranně a objektivně. Předchozí pracovní působení oprávněné úřední osoby, které bylo ukončeno před několika lety, nezakládá její ekonomickou či jinou závislost na daném subjektu a nebyl shledán ani žádný zájem oprávněné úřední osoby na výsledku správního řízení. Pochybnost o možné podjatosti oprávněné úřední osoby nebyla shledána ani ve vztahu k námitkám navrhovatele k písemnému vyhotovení protokolu z ústního jednání. Písemné vyhotovení protokolu z ústního jednání obsahuje výhradně přepis zvukového záznamu z jednání. Zvukový záznam z jednání je zpravidla pořizován právě z důvodu zachycení přesného průběhu jednání a je podle § 14 odst. 1 správního řádu součástí správního spisu. Také délka vedeného řízení ani uplatnění procesních práv účastníkem řízení nezakládá v daném případě žádnou pochybnost o možné podjatosti oprávněné úřední osoby. Délka vedeného správního řízení nezáleží výhradně na úkonech správního orgánu, tedy oprávněné úřední osoby, ale i na úkonech či nekonání účastníků řízení. Návrh na opatření proti nečinnosti byl navrhovatelem podán dne 3. 7. 2018, avšak předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu tomuto návrhu usnesením ze dne 27. 7. 2018 nevyhověl, neboť správní orgán nebyl nečinný. O druhém návrhu na opatření proti nečinnosti ze dne 12. 9. 2018 předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhodl dne 8. 10. 2018 tak, že návrhu nevyhověl, neboť správní orgán nebyl a není nečinný, ale je to navrhovatel, který do doby vydání usnesení neodstranil vady svého návrhu. Služebně nadřízená oprávněná úřední osoby po posouzení všech uplatněných námitek možné podjatosti oprávněné úřední osoby tak dospěla k závěru, že žádná z uvedených skutečností nezakládá pochybnosti o tom, že by oprávněná úřední osoba měla relevantní poměr k věci, k účastníkům řízení či jejich zástupců nebo zájem na výsledku vedeného řízení, a proto není dán zákonný důvod pro postup podle § 14 odst. 4 správního řádu, tj. pro vyloučení oprávněné úřední osoby ze všech úkonů v řízení.

V další části podání ze dne 24. 9. 2018 se navrhovatel obsáhle vyjádřil k protokolu z ústního jednání dne 7. 8. 2018. Zopakoval, že ze správního řízení je patrné, kdo je povinnou osobou, a že tato povinná osoba se zastupování vlastníků nemovitosti nebrání a aktivně potvrzuje, že danou povinnost přijímá. Oprávněná osoba nenárokuje přístup k žádné infrastruktuře, která by měla charakter „nesoučástí“ budovy a není tedy patrné, proč by oprávněná osoba měla osvědčovat, kdo je povinnou osobou. Oprávněná osoba pro vyloučení pochybností tímto podáním sdělila, že vybuduje trasu mimo instalace, které správní orgán považuje za sporné. Dále navrhovatel uvedl, že správní orgán nemůže z podstaty věci od oprávněné osoby vyžadovat takové podklady, které jsou závislé na povinnosti povinné osoby, která ovšem nereaguje na podněty oprávněné osoby. Oprávněná osoba podala žádost o rozhodnutí na základě skutečnosti, že povinná osoba je nečinná, a tudíž nemohla od nečinné povinné osoby podklady získat. V další části protokolu se podle navrhovatele správní orgán nevěnuje protokolaci, ale subjektivním soudům, kde tvrdí, že projektová dokumentace musí být součástí návrhu na rozhodnutí sporu a vůbec nereflexuje na skutečnost, že projektová dokumentace se může stát součástí návrhu na rozhodnutí jen v případě, že povinná osoba bude spolupracovat a že oprávněná osoba bude moci za součinnosti povinné osoby projektovou dokumentaci vyhotovit. Je šikanózním jednáním, když správní orgán tvrdí, že bez projektu nemůže rozhodnout a zároveň nesmí využít podkladů, které během místního šetření získá, i když je mu známo, že žádost o rozhodnutí sporu byla podána právě pro nečinnost povinné osoby. Navrhovatel v další části svého podání uvedl, že je naprostou lží a uvedením účastníků v omyl, že by absenci projektové dokumentace hájil tím, že předseda SVJ odmítá podepsat souhlas na základě § 104 zákona o elektronických komunikacích. Vypracování projektu navrhovatel nikdy nevázal na souhlas s umístěním sítí elektronických

komunikací v daném objektu, ale pouze konstatoval, že se s SVJ před aplikací zákona o opatřeních ke snížení nákladů snažil uzavřít prostý souhlas, který byl ze strany SVJ odmítnut, a proto došlo na aplikaci zákona o opatřeních ke snížení nákladů, který může povinné osobě přikázat uzavření smlouvy na základě tohoto zákona a jeho aplikace je na rozdíl od § 104 zákona o elektronických komunikacích exekutivně vymahatelná. Navrhovatel má za to, že správní orgán měl dostatek prostoru, aby se s fyzickou infrastrukturou v nemovitosti seznámil a dostatečně popsal umístění optického kabelu ve fyzické infrastruktuře domu, která je předmětem sporu. Protože je podle navrhovatele patrné, že se správní orgán ani s touto otázkou řádně nevyrovnal, přiložil návrh projektové dokumentace z podobné nemovitosti a požádal správní orgán, aby ji založil do spisu.

Dne 15. 10. 2018 bylo v sídle správního orgánu provedeno dokazování následujícími listinami založenými ve spise:

- Žádost o přístup k fyzické infrastruktuře uvnitř budovy ze dne 29. 11. 2017, adresovaná odpůrci, plus podací lístek (podací pošta Kralupy n/Vlt., podací č. RR2269679849CZ, datum podání 6. 12. 2017) a Detailní informace k zásilkám (výpis k uvedené poštovní zásilce ze systému PoštaOnline, dodání zásilky dne 15. 12. 2017),
- Smlouva o přístupu k fyzické infrastruktuře – návrh bez data, podpisů a příloh,
- Projektová dokumentace v souladu s ustanovením § 1257 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, jakož i ustanovením s § 104 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a dle znění zákona č. 194/2017 Sb. předkládaná k souhlasu vlastníka o umístění SEK – 4 strany A4, text s neokótovaným půdorysem neuvedeného podlaží, bez data pořízení, bez vyjádření vlastníka domu a bez podpisů za vlastníka a poskytovatele.

Možnosti být přítomen při dokazování listinnými důkazy a seznámit se s podklady pro rozhodnutí a případně se k nim vyjádřit účastníci řízení bez omluvy nevyužili.

Dne 29. 10. 2018 byl správnímu orgánu doručen stejnopis protokolu o ústním jednání ze dne 7. 8. 2018, podepsaný odpůrcem. Navrhovatel výzvě správního orgánu ze dne 17. 9. 2018 k vrácení jednoho vyhotovení protokolu s podpisem osoby jednající za navrhovatele nevyhověl.

Po přezkoumání veškerých podkladů správního řízení správní orgán konstatuje následující.

Podle § 14 zákona o opatřeních ke snížení nákladů, který je transpozicí Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2014/61/EU (dále jen jako „směrnice EU“), povinná osoba umožní oprávněné osobě přístup k fyzické infrastruktuře uvnitř budovy nebo k přístupovému bodu budovy pro účely zavedení vysokorychlostní sítě elektronických komunikací oprávněné osobě na základě její odůvodněné žádosti, a to za spravedlivých, přiměřených a nediskriminačních podmínek včetně ceny za použití stávající fyzické infrastruktury uvnitř budovy nebo přístupového bodu budovy, nejsou-li dány důvody pro odmítnutí žádosti podle § 5 odst. 1 nebo § 5 odst. 2 písm. a) až e), anebo neobsahuje-li žádost náležitosti podle § 14 odst. 2 uvedeného zákona.

Povinná osoba může žádost o přístup k fyzické infrastruktuře odmítnout podle § 14 odst. 1 zákona o opatřeních ke snížení nákladů také v případě, že písemná žádost neobsahuje přílohy, a to návrh na uzavření smlouvy o přístupu k fyzické infrastruktuře uvnitř budovy, která vymezí fyzickou infrastrukturu uvnitř budovy, ke které oprávněná osoba žádá přístup, podmínky požadovaného přístupu, cenu za přístup k fyzické infrastruktuře uvnitř budovy, práva a povinnosti povinné osoby a oprávněné osoby týkající se trvalého umístění prvku vysokorychlostní sítě elektronických komunikací ve fyzické infrastruktuře uvnitř budovy, a dále návrh projektu a časový průběh jeho provedení.

Byla-li žádost odmítnuta nebo nebyla-li do 2 měsíců ode dne doručení žádosti povinné osobě uzavřena smlouva o přístupu k fyzické infrastruktuře uvnitř budovy, má oprávněná osoba nebo povinná osoba podle § 14 odst. 3 zákona o opatřeních ke snížení nákladů právo předložit věc k rozhodnutí správnímu orgánu.

Podle § 17 zákona o opatřeních ke snížení nákladů, ve spojení s § 107 odst. 11 zákona o elektronických komunikacích a s článkem 6 odst. 4 písm. e) Statutu Českého telekomunikačního úřadu, je oprávněn rozhodovat spory mezi oprávněnou a povinnou osobou, mimo jiné o přístup k fyzické infrastruktuře uvnitř budovy podle § 14 zákona o opatřeních ke snížení nákladů, předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu.

Podle § 45 odst. 1 správního řádu návrh musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu. Podle § 141 odst. 3 správního řádu jsou účastníky sporného řízení navrhovatel a odpůrce. Je-li navrhovatelem a odpůrcem právnická osoba, musí být v podání označena názvem nebo obchodní firmou, identifikačním číslem osoby nebo obdobným údajem a adresou sídla, popřípadě jinou adresou pro doručování. Z podání dále musí být patrné, které věci se týká a co se navrhuje (tzv. petit). Podle § 17 odst. 2 zákona o opatřeních ke snížení nákladů je součástí návrhu na rozhodnutí sporu o uzavření smlouvy návrh smlouvy se specifikací jeho sporných částí.

Podle § 45 odst. 2 správního řádu nemá-li návrh předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, vyzve správní orgán navrhovatele k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě, přičemž současně může řízení přerušit.

Návrh na zahájení sporného řízení ze dne 19. 2. 2018 výše uvedené náležitosti neobsahoval, proto byl navrhovatel (dopisem ze dne 21. 3. 2018 a pak opakovaně dopisem ze dne 16. 4. 2018) vyzván k jeho opravě a doplnění tak, aby měl zákonem požadované náležitosti a součásti. Správní orgán současně navrhovatele poučil, že v případě, že vady podání nebudou v uvedené lhůtě odstraněny, správní orgán řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaví.

V řízení je nutné nejprve postavit na jisto, zda odpůrce jako správce domu je povinnou osobou podle zákona o opatřeních ke snížení nákladů, tj. zda odpůrci svědčí pasivní legitimace.

Podle navrhovatele je odpůrce povinnou osobou z toho důvodu, že zastupuje vlastníky nemovitosti, a navrhovatel přitom nežádá o přístup k infrastruktuře, která by nebyla součástí domu.

Při posouzení pasivní legitimace odpůrce je nutné vyjít z definice povinné osoby uvedené v § 2 písm. c) zákona o opatřeních ke snížení nákladů. Povinnou osobou je podle uvedené definice 1. provozovatel veřejné komunikační sítě, 2. provozovatel fyzické infrastruktury určené pro poskytování služeb přepravy, přenosu nebo distribuce plynu nebo elektřiny včetně veřejného osvětlení, rozvodu tepelné energie, rozvodu vody včetně odstraňování nebo čištění odpadních a kanalizačních vod a odvodňovacích systémů, 3. poskytovatel fyzické infrastruktury určené k poskytování dopravních služeb včetně železnic, silnic, přístavů a letišť, 4. investor pro účely poskytování údajů o stavebních pracích a pro účely koordinace stavebních prací financovaných z veřejných prostředků, 5. vlastník fyzické infrastruktury uvedené v bodech 1 až 4 nebo osoba oprávněná z jiných práv k této fyzické infrastruktuře, není-li provozovatel této fyzické infrastruktury jejím vlastníkem a nemá k ní taková práva, která by mu umožňovala plnit povinnosti povinné osoby podle tohoto zákona; povinnou osobou nejsou Ministerstvo obrany, Ministerstvo vnitra a bezpečnostní sbory. Navrhovatel však po celou dobu řízení nedoplnil návrh na zahájení řízení ani o potřebné tvrzení v tom smyslu, zda odpůrce je povinnou osobou podle kritérií uvedených ve výše citované zákonné definici.

Dále je v řízení nutné postavit na jisto, že správcem infrastruktury uvnitř budovy, ke které navrhovatel požadoval přístup, je odpůrce.

Navrhovatel při označení odpůrce za povinnou osobu vycházel pouze se skutečností, že odpůrce je správcem domu a zástupcem vlastníků bytových jednotek jako spoluvlastníků společných konstrukcí a prostor v domě a z toho dovozoval, že veškerá infrastruktura uvnitř budovy je jako součástí budovy ve spoluvlastnictví vlastníků jednotek a ve správě odpůrce.

Za infrastrukturu uvnitř budovy, ke které požadoval přístup, navrhovatel v jím nepodepsaném a nedatovaném návrhu smlouvy o přístupu k fyzické infrastruktuře, kterou přiložil k návrhu na zahájení řízení, obecně označil „systém vodících lišt, šachet, horizontálních a vertikálních chrániček a přívazovacích žebříků v 1. PP pro vedení inženýrských sítí v nemovitosti spravované povinným, stoupačky určené pro rozvod silové elektřiny“. Až v podání ze dne 24. 4. 2018 navrhovatel uvedl, že v nemovitosti spravované odpůrcem služby již poskytují Cetin O2 (tj. Česká telekomunikační

infrastruktura a.s.), UPC (tj. UPC Česká republika, s.r.o.) a BD-TEL (tj. BD-TEL s.r.o.). Je obvyklé, že jednotlivé prvky infrastruktury, ke které navrhovatel požadoval přístup, tj. zejména vodící lišty, kabelové šachty, kabelové chráničky, nosné žebříky apod., nejsou součástí budovy, ale jsou pasivními prvky v budově již instalované sítě elektronických komunikací a jako takové jsou ve vlastnictví vlastníka této sítě. Navrhovatel po celou dobu správního řízení neprokázal, že tato infrastruktura uvnitř budovy je součástí budovy a je tudíž ve spoluvlastnictví vlastníků jednotek.

V návrhu smlouvy přiložené k návrhu na zahájení řízení navrhovatel uvedl, že požaduje přístup k infrastruktuře uvnitř budovy a tuto infrastrukturu definoval jen obecně („systém vodících lišt, šachet, horizontálních a vertikálních chrániček a přívazovacích žebříků v 1. PP pro vedení inženýrských sítí v nemovitosti spravované povinným, stoupačky určené pro rozvod silové elektřiny“). Z návrhu na zahájení řízení musí být jednoznačně patrné, čeho se navrhovatel domáhá, to znamená, že infrastruktura, ke které požaduje přístup, musí být vymezena natolik konkrétně, např. popisem a zákresem jejího umístění a délkou v jednotlivých podlažích budovy, rozměrem lišt, husích krků a upevňovacích prvků, popisem jejich materiálů apod., aby v případě, že bude rozhodnuto o uzavření předmětné smlouvy, mohly být povinnosti vyplývající z uzavřené smlouvy v případě jejich dobrovolného neplnění předmětem vymáhání v exekučním řízení. Exekučitelný návrh s podrobným popisem infrastruktury, ke které požaduje přístup, navrhovatel po celé správní řízení do návrhu na zahájení řízení nedoplnil. Naopak měl za to, že návrh na zahájení řízení za něj po ústním jednání dopracuje správní orgán (viz podání navrhovatele ze dne 26. 9. 2018, kde uvedl: „Máme za to, že správní orgán měl dostatek prostoru, aby s fyzickou infrastruktuře v nemovitosti seznámil a dostatečně popsal umístění optického kabelu ve fyzické infrastruktuře domu, která je předmětem sporu“), což by bylo v rozporu se správním řádem, neboť je to výhradně navrhovatel, který disponuje návrhem a jeho obsahem a je zcela na něm, aby určil, k jaké fyzické infrastruktuře požaduje přístup, tedy v tomto případě zda vady návrhu odstraní či nikoliv.

Navrhovatel k návrhu přiložil žádost o přístup k fyzické infrastruktuře uvnitř budovy ze dne 29. 11. 2017, spolu s návrhem smlouvy o přístupu k fyzické infrastruktuře uvnitř budovy (bez data a bez podpisu navrhovatele) a bez dalších příloh. Podle § 14 odst. 2 zákona o opatřeních ke snížení nákladů musí být přílohou žádosti návrh na uzavření smlouvy o přístupu k infrastruktuře uvnitř budovy, která vymezení fyzickou infrastrukturu uvnitř budovy, ke které oprávněná osoba žádá přístup, podmínky požadovaného přístupu, cenu za přístup k fyzické infrastruktuře uvnitř budovy, práva a povinnosti povinné osoby a oprávněné osoby týkající se trvalého umístění prvku vysokorychlostní sítě elektronických komunikací ve fyzické infrastruktuře uvnitř budovy a dále návrh projektu a časový průběh jeho provedení. V návrhu na uzavření smlouvy o přístupu k infrastruktuře uvnitř budovy navrhovatel vymezení fyzickou infrastrukturu uvnitř budovy, ke které požaduje přístup, jen obecně, a to tak, že fyzickou infrastruktuře povinné osoby se rozumí systém vodících lišt, šachet, horizontálních a vertikálních chrániček a přívazovacích žebříků v 1. PP pro vedení inženýrských sítí, a dále stoupačky určené pro rozvod silové elektřiny. Cenu za přístup k infrastruktuře uvnitř budovy navrhlo ve výši 0 Kč. K žádosti ze dne 29. 11. 2017, kterou navrhovatel zaslal odpůrci dne 6. 12. 2017, nebyl přiložen návrh projektu a časový průběh jeho provedení. Žádost navrhovatele byla tudíž neúplná a sama o sobě nemohla vyvolat účinky předpokládané zákonem o opatřeních ke snížení nákladů. Pokud pak tato byla předkládána v rámci správního řízení a z ní odvozována práva navrhovatele, nemohl být ani návrh na zahájení správního řízení považován za bezvadný ve smyslu § 37 správního řádu.

V průběhu správního řízení navrhovatel tvrdil, že projekt nemá a mít nemůže, protože povinná osoba je nečinná, nechce mu podepsat souhlas podle § 104 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích k výkonu oprávnění podle § 104 odst. 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, tj. oprávnění zřizovat a provozovat na cizí stavbě nebo v ní vnitřní komunikační vedení veřejné komunikační sítě včetně koncových bodů veřejné komunikační sítě a souvisejících rozvaděčů, veřejné telefonní automaty a přípojná komunikační vedení veřejné komunikační sítě, jakož i související elektrické přípojky, a nepustí ho do domu, takže nemůže projekt předložit. V samotném závěru správního řízení pak navrhovatel předložil čtyřstránkový dokument nazvaný „Projektová dokumentace“, který sice v záhlaví nese označení, že se týká dotčené nemovitosti, avšak kromě obecného textu obsahuje pouze jediný nekótovaný půdorys s vyznačením trasy kabelu, údajně v části I. PP, který však např. umístěním sklepních kójí neodpovídá skutečnosti, kterou správní orgán i oba účastníci řízení shlédlí v předmětném bytovém domě při ústním jednání dne 7. 8. 2018. Ostatně sám

navrhovatel ve svém podání ze dne 24. 9. 2018 tvrdil, že se jedná o návrh projektové dokumentace z „podobné“ nemovitosti, a požádal správní orgán o její založení do správního spisu. „Projektová dokumentace“ není datovaná a není nikým podepsaná.

Správní orgán v souvislosti s předloženou „Projektovou dokumentací“ konstatuje, že tato dokumentace nemá náležitosti projektové dokumentace pro provádění stavby podle § 3 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, a její přílohy č. 13 vyhlášky. Projektová dokumentace musí obsahovat tyto části: A. průvodní zprávu v členění A.1 identifikační údaje, tj. A.1.1 údaje o stavbě, název stavby, místo stavby, A.1.2 údaje o stavebníkovi, tj. obchodní firma nebo název, IČO, adresa sídla, A.1.3 údaje o zpracovateli projektové dokumentace, tj. obchodní firma nebo název, IČO, adresa sídla, jméno a příjmení hlavního projektanta včetně čísla, pod kterým je zapsán v evidenci autorizovaných osob u České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, A.2 členění stavby na objekty a technická a technologická zařízení, A.3 seznam vstupních podkladů, tj. základní informace o rozhodnutích nebo opatřeních, kterými byla stavba povolena (pokud by v tomto případě byly vnitřní rozvody součástí stavby sítě umístěné i mimo plochu zastavěnou obytnými domy, např. v pozemcích mezi obytnými domy při jejich propojení), základní informace o dokumentaci nebo projektové dokumentaci, na jejímž základě byla zpracovaná projektová dokumentace pro provádění stavby a další podklady, B. souhrnnou technickou zprávu, ze které musí vyplývat požadavky na zpracování dodavatelské dokumentace stavby, požadavky na zpracování plánu bezpečnosti a ochrany zdraví při práci na staveništi, zvláštní podmínky a požadavky na organizaci staveniště, ochrana životního prostředí při výstavbě atd., dále v části B.1 musí obsahovat popis území stavby a v části B.2 celkový popis stavby, C. situační výkresy, tj. C.1 situační výkres širších vztahů se 4 obsahovými náležitostmi a C.2 koordinační situační výkres se 17 obsahovými náležitostmi, D. dokumentace objektů a technických a technologických zařízení, tj. D.1 dokumentace stavebního nebo inženýrského objektu v členění D.1.1 architektonicko-stavební řešení, D.1.2 stavebně konstrukční řešení, D.1.3 požárně bezpečnostní řešení, D.1.4 technika prostředí staveb, D.2 dokumentace technických a technologických zařízení. K této „Projektové dokumentaci“ nelze přihlížet, neboť jednak nebyla součástí žádosti navrhovatele ze dne 29. 11. 2017, jednak pro nedostatek výše uvedenou vyhláškou předepsaných náležitostí se nejedná o projekt, a navíc, jak sám navrhovatel ve svém podání ze dne 24. 9. 2018 uvedl, se týká jiného domu.

Podle § 17 odst. 2 zákona o opatřeních ke snížení nákladů musí být součástí návrhu na rozhodnutí sporu i návrh smlouvy se specifikací jeho sporných částí. Navrhovatel sice návrh smlouvy k návrhu přiložil, ale nespecifikoval sporné části a toto nedoložil ho ani v průběhu řízení. V podáních ze dne 12. 4. 2018 a 16. 4. 2018 naopak opakovaně tvrdil, že „konstatujeme, že o právech oprávněné osoby a povinnostech povinné osoby není sporu. Máme za to, že se jedná o nespornou věc, protože danou věc povinná osoba nerozporovala a obsah smlouvy konkludentně akceptovala, proto ji postupujeme úřadu k rozhodnutí“. Pokud tedy povinná osoba obsah smlouvy podle názoru navrhovatele konkludentně akceptovala a o její obsah, včetně ceny za přístup ve výši 0 Kč, není sporu, pak by podání návrhu ke správnímu orgánu na rozhodnutí sporu „v nesporné věci“ mohlo být klasifikováno jako zneužití práva ze strany navrhovatele. Tento postoj k věci navrhovatel nezměnil ani po opakovaných poučeních ze strany správního orgánu.

V odstavci 12 preambule směrnice EU je uvedeno, že pokud jsou s ohledem na zásadu *lex specialis* v platnosti zvláštní regulační opatření v souladu s právem Unie, měla by mít přednost před minimálními právy a povinnostmi stanovenými touto směrnicí. Touto směrnicí by proto neměl být dotčen regulační rámec Unie pro elektronické komunikace stanovený ve Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES, jakož i směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/19/ES, směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/20/ES, směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES a směrnicí Komise 2002/77/ES, včetně vnitrostátních opatření přijatých v souladu s tímto regulačním rámcem, jako jsou např. specifické symetrická nebo nesymetrická regulační opatření. Zvláštním regulačním opatřením v souladu s právem Unie je zákon o elektronických komunikacích, který v § 104 upravuje užívání cizích nemovitostí, tj. zejména vznik a výkon práva provozovatele sítí elektronických komunikací zřizovat a provozovat v cizí nemovitosti své sítě elektronických komunikací a související zařízení a prostředky. Z výše uvedeného je zřejmé, že transpozice regulačního rámce EU pro oblast elektronických komunikací do zákona o elektronických komunikacích má přednost před právy a povinnostmi vyplývajících ze zákona o opatřeních ke snížení nákladů a že ji nelze právy a povinnostmi vyplývajících ze zákona o opatřeních ke snížení nákladů nahradit.

V podáních ze dne 12. 4. 2018, 16. 4. 2018 a 24. 9. 2018 navrhovatel konstatoval, že se s SVJ před aplikací zákona 194/2017 Sb. snažil uzavřít prostý souhlas, který byl rovněž SVJ odmítnut, a proto došlo na aplikaci zákona č. 194/2017 Sb., který může povinné osobě přikázat uzavření smlouvy na základě tohoto zákona a jeho aplikace je na rozdíl od § 104 zákona o elektronických komunikacích exekutivně vymahatelná. Z uvedené citace je zřejmé, že navrhovatel rozhodnutím správního orgánu o uzavření smlouvy o přístupu k infrastruktuře uvnitř budovy hodlal nahradit písemný souhlas vlastníka, resp. správce, budovy, k výkonu oprávnění zřizovat a provozovat na cizí stavbě nebo v ní vnitřní komunikační vedení veřejné komunikační sítě včetně jejích součástí podle § 104 odst. 2 a 3 zákona o elektronických komunikacích. Samotný návrh smlouvy o přístupu k infrastruktuře uvnitř budovy totiž obsahuje řadu ujednání, která se týkají vzájemných práv a povinností vyplývajících pro oprávněnou i povinnou osobu z § 104 zákona o elektronických komunikacích, o kterých by ale správní orgán nemohl rozhodnout, neboť k takovému rozhodnutí nemá věcnou pravomoc.

Výše uvedený postup podle § 104 zákona o elektronických komunikacích je samostatnou procedurou a jeho spojování či nahrazování aplikací zákona o opatřeních ke snížení nákladů by za situace, kdy odpůrce navrhovateli dosud neudělil písemný souhlas k výkonu oprávnění zřizovat a provozovat v předmětném bytovém domě veřejnou komunikační síť a její součásti, byl obcházením zákona o elektronických komunikacích.

Je třeba vycházet z článku 3 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, kde je zakotveno, že součástí ústavního pořádku České republiky je Listina základních práv a svobod, která je součástí ústavního zákona č. 23/1991 Sb., kterým se uvozuje LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD jako ústavní zákon Federálního shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky (dále jen jako „Listina základních práv a svobod“). V článku 11 Listiny základních práv a svobod je zakotven ústavní princip nedotknutelnosti vlastnictví, přičemž vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. Podle § 104 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích v případě, že nedojde s vlastníkem dotčené nemovitosti k uzavření písemné smlouvy o smlouvě budoucí o zřízení služebnosti podle § 104 odst. 3 téhož zákona, nebo prokáže-li podnikatel zajišťující veřejnou komunikační síť, že vlastník dotčené nemovitosti není znám nebo není určen anebo proto, že je prokazatelně nedosažitelný nebo nečinný nebo je-li vlastnictví nemovitosti sporné, či vlastník v dispozici s ní omezen, rozhodne o návrhu podnikatele zajišťujícího veřejnou komunikační síť na zřízení služebnosti vyvlastňovací úřad podle zvláštního právního předpisu, kterým je zákon č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění). Podnikatel zajišťující veřejnou komunikační síť může vykonávat oprávnění uvedená v rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu o omezení vlastnického práva k dotčené nemovitosti ode dne vykonatelnosti tohoto rozhodnutí.

Ačkoliv vady návrhu nebyly beze zbytku odstraněny a bylo by možno v tomto správním řízení uvažovat o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, správní orgán nechtěl k věci přistupovat ryze formalisticky, zejména v situaci, kdy proběhlo ústní jednání v místě předmětného bytového domu a navrhovatel při tomto jednání na základě fyzické obhlídky existující infrastruktury uvnitř budovy některé části její fyzické infrastruktury, ke kterým požaduje přístup, označil tím, že na ně ukázal. Některé lišty, horizontální chráničky a stoupací vedení vertikálních chrániček prostupující do vyššího podlaží domu dokonce otevřel, aby zjistil, zda je či není do nich možné umístit další kabel. I přes tuto skutečnost však navrhovatel ani po opakovaném poučení ze strany správního orgánu neoznačil vlastníka, resp. správce, jednotlivých částí takto označené fyzické infrastruktury. Pakliže navrhovatel u dané fyzické infrastruktury žádá o přístup odpůrce, pak v řízení neprokázal, že odpůrce je povinnou osobou, když tato může být součástí sítě elektronických komunikací a vlastnictvím některého ze tří dalších, navrhovatelem v podání ze dne 24. 4. 2018 jmenovaných, provozovatelů sítě elektronických komunikací, kteří podle navrhovatele v bytovém domě působí. Navrhovatel tak neunesl důkazní břemeno, když neprokázal, že k fyzické infrastruktuře, ke které žádá přístup, je odpůrce povinnou osobou.

Pro úplnost je nutné dodat, že i v případě, že by k prokázání statusu povinné osoby u odpůrce došlo, nebylo by u části fyzické infrastruktury, k níž se navrhovatel domáhal přístupu, zejména k systému vodicích lišt, horizontálních a vertikálních chrániček a stoupaček pro rozvod silové

elektřiny, možno vyhovět, a to z důvodu nedostupnosti prostoru v rámci označené fyzické infrastruktury k umístění prvků vysokorychlostní sítě, neboť sám navrhovatel při ústním jednání konaném dne 7. 8. 2018 konstatoval, že lišty a chráničky jsou plné a další kabel se do nich nevejde, protože by pak nešly uzavřít a kabely by z nich vypadávaly.

Závěrem správní orgán uvádí, že aby mohla být uložena povinnost uzavřít smlouvu o přístupu k fyzické infrastruktuře s konkrétním obsahem, je třeba, aby bylo najisto postaveno, že se jedná o vztah mezi oprávněnou a povinnou osobou, že uzavřením takové smlouvy bude naplněn záměr sledovaný zákonem o opatřeních ke snížení nákladů, tj. podpora budování vysokorychlostních sítí elektronických komunikací, a že pro uzavření takové smlouvy není dána existence některé překážky předvídané zákonem o opatřeních ke snížení nákladů. Navrhovatel v řízení zejména neprokázal, že jím označený odpůrce je povinnou osobou podle § 2 písm. c) zákona o opatřeních ke snížení nákladů. Neprokázal ani to, že jeho požadavek směřuje k podpoře budování vysokorychlostní sítě elektronických komunikací, neboť v návrhu smlouvy o přístupu k fyzické infrastruktuře uvnitř budovy nebyla dostatečně určité specifikována infrastruktura uvnitř budovy, ke které požadoval přístup, a chyběly přílohy žádosti adresované povinné osobě, tj. projekt a časový průběh jeho provedení, požadované v § 14 odst. 2 zákona o opatřeních ke snížení nákladů. Kromě toho sám navrhovatel při ohledání některých částí stávající infrastruktury uvnitř předmětného bytového domu zjistil, že v jím označených částech lišt, chrániček a stoupaček jsou umístěny jiné sítě elektronických komunikací a kapacita těchto částí infrastruktury uvnitř budovy, ke které požadoval přístup, je již vyčerpaná, čímž je dána zákonná překážka nedostupnosti prostoru uvedených částí fyzické infrastruktury uvnitř předmětné budovy. Správnímu orgánu proto nezbylo nic jiného, než návrh na rozhodnutí sporu v celém rozsahu zamítnout.

K části II. výroku rozhodnutí správní orgán uvádí, že při posuzování nároku účastníka řízení na náhradu účelně vynaložených nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva vycházel z § 141 odst. 11 správního řádu, podle kterého ve sporném řízení přiznává správní orgán účastníkovi, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, může správní orgán náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu správní orgán přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze správního orgánu.

V tomto správním řízení byl plně úspěšný odpůrce nezastoupený advokátem, avšak jemu v průběhu správního řízení žádné náklady, jejichž náhradu by mohl uplatnit vůči navrhovateli, nevznikly. Navrhovatel byl v tomto správním řízení plně neúspěšný, takže mu náhradu jeho prokazatelných nákladů řízení ve výši zaplaceného správního poplatku nelze přiznat.

Na základě shora uvedeného odůvodnění správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný rozklad, přezkumné řízení ani obnova řízení.

Ing. Mgr. Jaromír Novák v. r.
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu

Otisk úředního razítka

Za správnost: Romana Davidová, 14. 12. 2018
Vypraveno dne 14. 12. 2018